

in haar geel gewaad, het hoofd met passie-bloem getooid, immers de haat heeft het lijden lief, . . . het rouwfloers der liefde is haar bruiloftskleed en dáarom is het, dat weeklagen haar jubelreien vormen.

Ja, ook thans komt de botsing en in wreed genoegzaam blaast de furie in duivelmacht haar venijn van bitterheid onder de teedere vleugelen der dekkende liefde.

Een kreet . . . een grijnslach . . . Een rein verlangen . . . een duister werken van hellegif . . .

De strijd van liefde en haat.

En toch die liefde uit zwakke kiem ontsproten overwint . . . en uit dezen kamp van liefde en haat klinkt mij tegen de dominante van het wereldkoraal „tot liefde geboren” in al de variëteiten van het bonte leven.

En gevoed met dat heilig verlangen groeit de liefde; o, ik zie de bloesems prijken, hangende af in trossen van het jubelend groen, kalm zich verheffend boven ijle kleurenpraal van 't onkruid des haats.

Voorwaar:

„Die Liebe sproszet aus zarten Keimen

„Und ihre Blüten welken nie!

En dan een steeds grooter worden . . . een ontplooiing van heerlijkheid, zooals liefde slechts scheppen kan. De climax in het gemoedsleven van den enkelen mensch, een en dezelfde scala, waarop elk zijn eigen melodieën speelt.

* * *

Tot liefde geboren . . . door liefde leven . . . zoeken naar die hooge genietingen der ideale liefde, een zuchten om *begrepen* te worden. De behoefte naar een meevoelend, een meezingend hart, dat zich uit in eveneensch harmonie, een lied dat „eender klinkt” bij beiden . . .